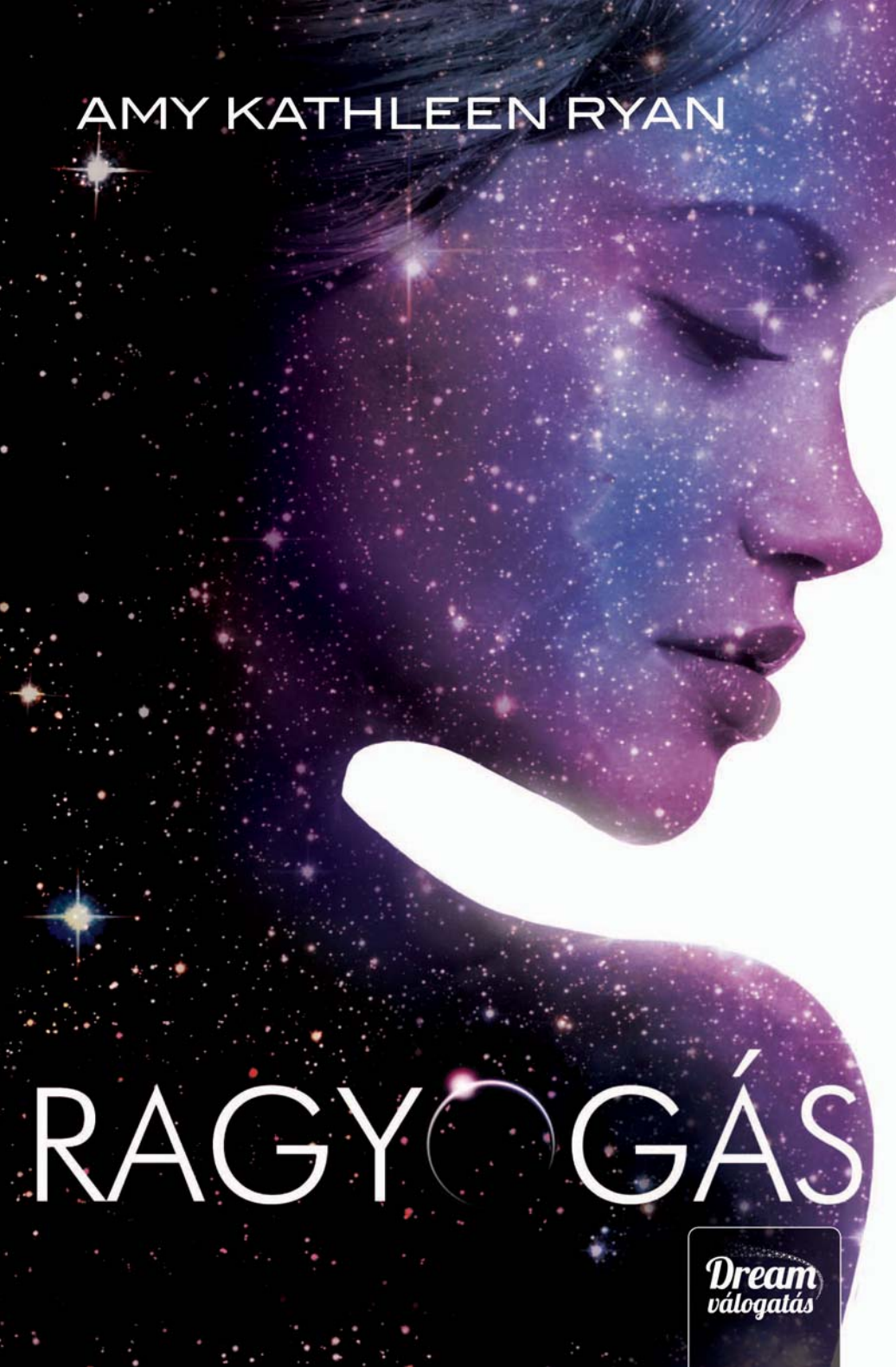

A woman's face is shown in profile, facing right. Her features are softly defined and appear to be part of a cosmic scene. The background is a deep purple and blue space filled with numerous stars of varying sizes and colors, including white, yellow, and red. The overall effect is dreamlike and ethereal.

AMY KATHLEEN RYAN

RAGYOGÁS

Dream
válogatás

Mit éreznél, ha egy olyan űrhajón születnél volna, ahol csak a szüleid és az idősebbek ismerik a Földet? Te sosem láttad, csak az általuk mesélt történetek alapján ismered, és minden vágyad, hogy megérkezzetek az új otthonotokba, arra a bolygóra, amelyet benépesíthettek.

A történet középpontjában Waverly áll, akinek az élete váratlan fordulatot vesz. A barátja, Kieran éppen megkéri a kezét, amikor a szövetséges hajójuk váratlanul megtámadja őket és elrabolja az összes nőt az űrhajóról, ahol eluralkodik a káosz. A szerelmeseket elszakítják egymástól az események, s mindkettejüknek helyt kell állnia az új és szokatlan helyzetben.

Ahhoz, hogy visszataláljanak egymáshoz és szeretteiket is megmentseék, sokat kell küzdeniük. Hamarosan arra is ráébrednek, hogy az ellenségek nem mindig kívülről érkeznek.

A Ragyogás egy trilógia első része. A kitartásról, szerelemről és árulásról szóló lebilincselő történet fenntartja az érdeklődést és kíváncsiságot az olvasóban. A második rész 2013 őszén fog megjelenni.

AMY KATHLEEN RYAN a wyomingi Jacksonban született. A nebraskai Omahában és a spanyolországi Madridban járt főiskolára, majd a wyomingi egyetemre került, ahol antropológiát és spanyol nyelvet tanult. A vermonti egyetemen elvégezte az angol irodalom szakot is. Most teljes munkaidőben ír a coloradói házában, ahol aranyos, torzonborz kutyájával, és aranyos, jól fésült férjével lakik.

Tudjon meg többet a regényről:

www.amykathleenryan.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

WAVERLY és KIERAN, a két tinédzser hiszi, hogy sorsuk meg van írva a CSILLAGOKBAN.

Az első generációhoz tartoznak, amely az űrben született. Szeretik egymást.

Még sosem találkoztak IDEGENEKKEK, addig, amíg egy napon el nem szakítják őket egymástól... És nekik az életükért kell küzdeniük.

„Az önálló, elszánt, erős lelkű Waverly igazi, felejthetetlen hősnő.”

Publishers Weekly

„Legszívesebben rögtön elkezdenénk a folytatást, ahogy becsukjuk a könyvet. Ryan összemarkol egy csomó súlyos erkölcsi kérdést, és kilövi őket az űrbe. Alig várom a következő könyvet!”

Romantic Times

„Mindenkinek csak ajánlani tudom a sötéten titokzatos Ragyogás fordulatos és viharos kalandjait a galaxisban!”

Amazon

„Körmönfont cselekményszövése az első perctől megigézett. Letehetetlen.”

Powell's

AMY KATHLEEN RYAN

RAGYOGÁS

— részlet —

LÁNYKÉRÉS

A másik hajó úgy csüngött az égen, a csillagköd éteri fényében, mint egy ezüsfüggő. Waverly és Kieran, akik egymás mellett heverték a szénabála derékaljon, felváltva lesték a távcsövön át. Tudták, hogy az ő hajójuk útitársa, de idekint, az űr irdatlanságában olyan apró is lehetett, mint egy EgyEmberes vagy olyan hatalmas, mint egy csillag, mert nem volt viszonyítási pont.

– Hogy milyen csúnyák a hajóink! – mondta Waverly. – Látam képeket, de a saját szememmel...

– Tudom – mondta Kieran, míg átvette a távcsövet a lánytól.
– Olyan, mintha rákos lenne, vagy valami hasonló.

A másik hajó, az Új Látóhatár szakasztott olyan idomtalan volt, mint az Empyreum. Tojásdad alakja rücskös volt a rend-

szereket tartalmazó kupoláktól; csicsókára emlékeztetett, arra a fajtára, amelyet Mrs. Stilwell szokott hozni Kieran szüleinek az őszi betakarítás után. A hajtóműből áradó kékes izzás megvilágította a csillagköd részecskéit, időnként szikra lobbant, amikor a forróság begyújtott egy-egy hidrogéngócot. A hajók persze túl gyorsan haladtak ahhoz, hogy kárt tehessenek bennük ezek a kis robbanások.

– Szerinted ők is olyanok, mint mi? – kérdezte Waverly.

Kieran meghúzogatta a lány sötétbarna hajának egyik fürtjét.

– Persze hogy olyanok. Ugyanaz a küldetésük, mint nekünk.

– Valamit akarhatnak tőlünk, különben nem lennének itt – mondta Waverly.

– Mit akarhatnának? – kérdezte Kieran, hogy megnyugtassa.

– Ami nekünk van, nekik is megvan.

Magában elismerte, hogy fölöttébb különös egyáltalán látni a hajót. Az Új Látóhatárnak több trillió kilométerrel előttük kellene járnia, mert kerek egy esztendővel előbb lőtték fel, mint az Empyreumot, negyvenhárom éve. A hajók sose jártak olyan közel egymáshoz, hogy akár egy villanásnyit láthassanak a másikból. Az Új Látóhatár valamilyen okból lelassított, hogy az Empyreum utolérje. Sőt, tekintettel a távolságra és a hajók menetsebességére, évekkel korábban el kellett kezdenie a lassítást, amivel súlyosan megsértette a küldetés akciótervét.

A másik hajó nagy izgalmat keltett az Empyreumon. Voltak, akik hatalmas üdvözlő táblákat írtak ujjongóan elméretezett betűkkel, és kiakasztották őket az Új Látóhatárra néző ablakokba. Mások gyanakodtak, és olyasmiket pusmogtak, hogy a legénység biztosan valamilyen betegségben szenved, különben miért ne engedné fel őket a kapitány a fedélzetre? Kevéssel az Új Látóhatár feltűnése után Jones kapitány bejelentette, hogy legénységének nincs oka az aggodalomra, mert tárgyalásokat folytat a másik kapitánnyal, és mindent meg fog magyarázni. De azóta napok

teltek el, és semmi sem történt. A legénység izgalma hamarosan nyugtalanságba csapott át, majd végül félelemmé.

Kieranéknál másról sem volt szó, csak az Új Látóhatárról. Előző este a fiú némán kanalazta a zöldséglevest, miközben hallgatta szülei beszélgetését a másik hajóról.

– Nem értem, miért nem tesz újabb bejelentést a kapitány! – mondta az anyja, Lena, és idegesen beletúrt kivörösödött ujjáival sötétarany hajába. – Legalább annyit közölhetne a Központi Tanács, hogy mi ez!

– Bizonyosan megteszik, amint tudni fogják, mi a helyzet – felelte ingerülten Kieran apja. – Semmi okunk a félelemre.

– Paul, egy szóval se állítottam, hogy félek! – Lena olyan pillantást vetett Kieranre, amely pontosan megmutatta, mennyire fél. – Egyszerűen csak furcsának találok!

– Kieran, neked említette Jones kapitány ezt a hajót? – kérdezte apa a szokott határozottságával.

Kieran a fejét rázta, habár felfigyelt rá, hogy a kapitány gondterheltebb mostanában, és a hűdése is rosszabbodott, mert már folyton remeg a keze. Ám egy szót sem szólt az Új Látóhatár titokzatos feltűnéséről. – *Nekem* úgyse mondana semmit – felelte.

Anyja elgondolkozva kocogtatta a teáscsészéjét. – Természetesen semmi konkrétat, de...

– Volt egy dolog – mondta Kieran lassan, mert élvezte, ahogy a szülei csüggenek minden szaván. – Tegnap idő előtt mentem be az irodájába, akkor, amikor éppen kikapcsolta a számítógépet, és magában beszélt.

– Mit? – kérdezte Lena.

– Csak egy szót csíptem el. Azt mondta, hogy „hazugok”.

Szülei őszinte aggodalommal néztek össze. Paul arcán elmélyültek a ráncok, Lena az alsó ajkát harapdálta, amitől a fiú rögtön megbánta, hogy kinyitotta a száját.

Most, Waverly közelségének biztonságos melegében elhatározta, hogy rákérdez a mai adás előtt. A kapitánynak talán nem tetszenek majd a kérdései, de ő úgy gondolta, hogy kiszedhet belőle valamit. Végül is Kieran volt Jones kapitány kedvence.

Ám ez ráér. Fontos okból hívta ide Waverlyt, és nincs értelme halogatni, akkor sem, ha ennyire izgul tőle. Ráparancsolt magára, hogy nyugodtabban lélegezzon.

– Waverly – kezdte, és sajnálta, hogy nem mélyebb a hangja –, már jó ideje járunk együtt.

– Tíz hónapja – mosolygott a lány. – Sőt hosszabb ideje, ha beleszámítjuk az általános iskolás csókokat.

Megfogta a fiú állát. Kieran szerette a lány kezét: olyan meleg, puha volt. Szerette hosszú karját, erős csontjait az olajbarna bőr alatt, alkarjának selymes pihéit. Visszadőlt a szénabálára, mélyet lélegzett. – Tudod, hogy nem bírok veled – mondta.

– Én sem veled – súgta Waverly.

A fiú közelebb húzta magához. – Arra gondoltam, hogy egy szinttel följebb léphetnénk ebben a mi akarati vetélkedőnkben.

– Áttérjünk a közelharcra?

– Bizonyos értelemben – mondta Kieran halk, gyöngye hangon.

Waverly kifürkészhetetlen pillantással nézte. Várt, nem szólt.

A fiú elhúzódott tőle, felkönyökölt. – Helyesen akarom csinálni. Nem akarok csak úgy ágyba bújni veled.

– Feleségül akarsz venni?

Kieran visszafojtotta a lélegzetét. Még nem egészen kérte meg a lány kezét, még nem teljesen, de...

– Még tizenhat sem vagyok – mondta Waverly.

– Igen, de ismered az orvosok véleményét.

Ezt kár volt mondania. A lány vonásai megmerevedtek, alig észrevehetően, ám a fiú ezt is látta.

– Kit érdekelnek az orvosok?

– Te nem akarsz gyerekeket? – kérdezte Kieran, majd beharapta az alsó ajkát.

Waverly elmosolyodott, lustán, kéjesen. – Tudom, hogy te akarsz.

– Hát persze, hiszen ez a kötelességünk! – mondta lelkesen a fiú.

– A kötelességünk – visszhangozta a lány, de nem nézett Kieran szemébe.

– Nos, nekem meg az a véleményem, hogy ideje a jövőnkre gondolni. – Waverly rávillantotta nagy szemét. – Mármint a közös jövőnkre.

Nem ilyenre akarta a lánykérést.

Waverly kifejezéstelen arccal figyelte, azután lassan elmosolyodott. – Nem vennéd feleségül inkább Felicity Wiggamet? Szebb nálam.

– Nem, nem az – válaszolta Kieran gépiesen.

A lány fürkészően nézte. – Miért vagy ilyen gondterhelt?

– Azért – mondta elfúlón a fiú.

Waverly magához húzta, megsimogatta gömbölyű ujjbegyeivel az arcát. – Ne izgulj! – súgta.

– Akkor hozzám jössz?

– Majd egyszer – incselkedett a lány. – Valószínűleg.

– Mikor? – kérdezte a fiú, türelmetlenebbül, mint akarta.

– Majd egyszer – ismételte Waverly, és puhán megcsókolta Kieran orra hegyét, alsó ajkát, a fülét. – Azt hittem, neked nem tetszik, hogy nem vagyok vallásos.

– Az még megváltozhat – évődött a fiú, bár tudta, hogy ez nem lesz könnyű. Waverly sose járt el a gyéren látogatott istentiszteletekre, de talán megtenné, gondolta Kieran, ha a hajónak lenne lelkipásztora. A néhány hívő a fedélzeten felváltva prédikál az összejöveteleken, és vannak, akik elég unalmasak tudnak lenni. Kár, mert Waverly különben másképp láthatná a dolgokat, megértené a szemlélődő élet értékét.

– Ha lesznek gyerekeid, talán többet törődsz az Istennel – mondta.

– Talán te fogsz megváltozni. – Waverly szája kaján mosolyra húzódott. – Azt tervezem, hogy olyan pogányt csinálók belőled, amilyenek mi vagyunk.

Kieran fölnevetett, és ráhajtotta a fejét a lány szegycsontjára. Hallgatta Waverly szívverését, és ugyanarra az ütemre lélegzett. Ez a hang mindig megnyugtatta, és alvásra készítette.

Tizenhat és tizenöt évükkel ők voltak a legidősebb gyerekek az Empyreum fedélzetén: a legénység többi tagja mintha még el is várta volna tőlük ezt a magától kialakult kapcsolatot. Bár Kieran a közösség nyomása nélkül is Waverlyt választotta volna. Magas és karcsú volt, haja mahagóni keretbe foglalta az arcát. Sötét szemének megfontolt, állhatatos pillantása figyelemre és okosságra vallott. Úgy belelátott másokba, és kiismerte az indítékaikat, amit a fiú, bár tisztelte ezt az adottságot, már-már riasztónak talált. Vitathatatlanul a legjobb nő volt a fedélzetén. És ha valóban Kieran lesz Jones kapitány utódja, márpedig mindenki biztosította róla, hogy őt szemelték ki, akkor Waverlyből tökéletes feleség lenne.

– Jaj! – Waverly az órára mutatott a magtár ajtaja fölött. – Nem fogsz elkésni?

– A fene! – mondta Kieran. Lekászálódott a szénabáláról, és belebújt a cipőjébe. – Mennem kell.

Gyorsan megcsókolta a lányt. Waverly a szemét forgatta.

Kieran keresztülröghant a nyirkos levegőjű gyümölcsösön, a barack- és cseresznyefák között, és hogy lerövidítse az utat, átvágott a halkeltetőn, ahol finom sós permet csapott az arcába. Vasrostélyon dobogó lába megtorpant, amikor váratlanul felbukkant Mrs. Drummond egy vödörre való csellével. – Nem futkosunk a halkeltetőben! – korholta a fiút.

Ám Kieran már ott sem volt, mert most a zsendülő vetés barlangjaiban száguldott, ahol a hajtóművek lüktetésétől borzongó

kévék lógtak a falakba és a mennyezetbe ütött kampókról. Öt perc alatt kiért a szántóföldről, még hamarabb megtette az utat a párás gombatermesztő kamrából a lifthez, amely végeérhetetlennek tűnő ideig vitte fölfelé, a kapitány lakosztályába, ahol négy perc múlva el kell kezdenie a műsorát.

A stúdió valójában a kapitányi iroda szűk kis előszobája volt, de a kapitány úgy szerette, ha itt veszik fel a webtévés adásokat. A szobán körbefutó nagy ablakok a csillagködre néztek, amelyben másfél éve haladt az Empyreum. Az ablakok alatt alacsony pamlagok sorakoztak, aki akart, leülhetett, és nézhette Kieran földi gyerekeknek szóló ifjúsági műsorát vagy a kapitány híradóját a földi felnőtteknek. A pamlagok előtt kicsi, de nagy teljesítményű kamera állt, fölöttük ragyogó fényszórók világították meg az asztalt, amelynél Kieran ült, míg beolvasta a híreket.

Ma csak néhányan ültek a stúdióban. Kieran elloholt mellettük a sminkes székéhez, ahol Sheryl már várta a púderpamaccsal.

– Nagyon be vagy fogva mostanában – jegyezte meg, míg le-törölte a fiú arcáról az izzadságot. – Tiszta víz vagy.

– Úgyse látszik a kamerában.

– De a lihegés igen.

Megszárította Kierant egy apró ventilátorral, ami csodálatos érzés volt, azután behintőporozta az arcát. – Gondosabbnak kéne lenned.

– Hiszen csak felveszünk! Úgysem adhatjuk le, amíg ki nem jutunk a nebulából!

– Tudod, hogy a kapitány szereti naprakész állapotban tartani az archívumot – vigyorgott Sheryl. A kapitány háklis tudott lenni.

Kieran nem is értette, minek bajlódni a webtévével, hiszen évek óta megszakadt a kapcsolatuk a Földdel. Az Empyreum olyan messze járt az otthontól, hogy évekig tartana, amíg egy rádióadás elérné a célját. És ha oda is érne, annyira eltorzulna, hogy

csak egy alapos korrigálás után értenék meg. Kieran talán sose tudja meg, hallgatja-e valaki az adásait a Földön. Ettől úgy érezte magát, mint egy hajó nélkül maradt orrszobor.

Nézte magát a tükörben. Még mindig nem döntötte el, mit szóljon az arcához. Tulajdonképpen jóképű lehetne, gondolta, ha kevésbé görbe lenne az orra, és nem lenne ennyire szögletes az álla. De a borostyánsárga szeme legalább nem rossz, és a rozsdaszín haja festői bozontban ágaskodik a homloka fölött. Kierannek így tetszett, Sheryl mégis megpróbálta kisimítani egy vizes fésűvel a fürtöket.

Bejött Jones kapitány, és odaállt Sheryl mellé. Magas, pocakos ember volt, vastag ujjai remegtek. Imbolyogva járt, és ettől első látásra valahogy tévovának tűnt. Igazából a kapitány volt a legcéltudatosabb ember a hajón; gyorsan és majdnem mindig helyesen döntött. A legénység bízott benne, bár Kieran megfigyelte, hogy a nők körében kevésbé népszerű.

A kapitány rosszállóan nézett Kieranre. A fiú nem bánta. Tudta, hogy ő a kapitány kedvence.

– Kieran, túl sok időt töltesz Waverly Marshallal. Ezt kötelességem szóvá tenni.

Kieran erőltetetten mosolygott. Nem szerette, amikor a kapitány így beszélt Waverlyről, mintha a tulajdona lenne, és ő kölcsönözhetné ki másoknak.

– Remélem, gyakoroltál – mondta a kapitány, és mímelt szigorral összehúzta a szemöldökét. Fújtt egyet, majd mutató- és hüvelykujjával lesimította szürke szakállát, amelyet felborzolt a lélegzete.

– Tegnap este kétszer átolvastam.

– Hangosan? – kérdezte csipetnyi derűvel a kapitány.

– Igen!

– Helyes. – A kapitány átnyújtott egy adathordozót Sammynek, a technikusnak, aki előkészítette a sugógépet. – A végén be-

szúrtam pár apró változtatást, Kieran. Sajnálom, de rögtönöznöd kell. Meg akartam beszélni veled előtte, de késtél.

– Mik azok a változtatások?

– Csak néhány szó új szomszédainkról – mondta a kapitány. Félvállról próbált beszélni, de mikor kinézett az ablakon, sóhajtott egy keserveset.

– Tulajdonképpen mi történik? – kérdezte Kieran mímelt hanyagsággal, ám amikor találkozott a tekintete a kapitányéval, nem bírt tovább játszani. – Miért lassítottak le?

Jones a maga furcsa módján hunyorgott, úgy, hogy az alsó szemhéja rebtent fölfelé. – Új kapitányuk vagy... vezetőjük van, és nekem nem tetszik, ahogy beszél.

– Hogy beszél? – sürgette Kieran, de az örökké idegeskedő Sammy rászögezte a mutatóját.

– Harminc másodperc! – mondta.

– Majd később – szólt Jones kapitány, azzal odaterelte Kierant a székéhez, a kamera elé. – Jó előadást.

Kieran nyugtalanul elhelyezte maga előtt a két kezét tenyérrel lefelé a tölgyfa asztalon, azután a szájára ültette az adások elején viselt, édeskés mosolyt, és figyelte a nyitó montázst.

Az Empyreum legénységével kezdődött, akik között ott voltak Kieran szülei, fiatalon, pirosposzsgásan, ahogy segítenek átültetni egy dohánypalántát a palántanevelőben. Ezt egy képsorozat követte fehér műtőssapkát viselő orvosokról, ahogy gondosan adagolják hosszú fecskendővel a mintákat a felsorakoztatott kémcsövekbe. A záróképben a hajó mind a kétszázötvenkét gyereke volt látható zsenge sárgarépával, zellerrel, burgonyával megtöltött kosarak mellett, alma- és körtefák között a családi kiskertekben, ahol szőlő futott fel a falakra. Ennek a képnek bőséget és virágzást kellett sugallnia, hogy a Földön az éhezõ emberek hihessenek a küldetésben.

A kamerán kigyúlt a lámpa, és Kieran elkezdte.

– Kieran Alden üdvözl benneteket az Empyreumról! – mondta. – Ma izgalmas filmet láthattok a termékenységi laboratóriumainkról. Mint talán emlékeztek, a hosszú úrutazás megnehezítheti, hogy a nők egészséges kisbabákat hozzanak a világra. A nők az Empyreum fedélzetén hat éven át hiába próbáltak teherbe esni. Nehéz idők voltak ezek, mert ha nem születnek gyerekek, nem lesz, aki felváltsa az eredeti legénységet, nem lesznek gyarmatosok, akik terraformálják Újföldet. Ezért lett mindennél fontosabb az új nemzedék megteremtése. Készítettünk egy videót, amelyből utólag is megtudhatjátok, hogyan oldották meg tudásaink a problémát.

A stúdió elsötétedett, a Kieran mögötti monitoron elkezdődött a videobejátszás a termékenységi laboratóriumokról. Amíg a videó ment, Kieran pár perchez jutott, hogy kifújhassa magát.

Váratlan mozgás támadt a stúdió hátsó részében. Berohant Winona, Jones kapitány gyönyörű titkárnője, és valamit súgott a főnöke fülébe. Az öregember felpattant és kisietett a szobából.

Kieran a videót nézte, amelyben a saját születéséről voltak klipek. Szégyenlős természetű volt, feszélyezte, hogy az egész emberiség láthatja, amint előbújik anyja méhéből síkosan és sivalkodva, de már megszokta. Kieran volt az első gyerek, akit a mélyűrben sikerült világra hozni. Születését nagy ünneplés fogadta, nemcsak az Empyreum fedélzetén, de valószínűleg a Földön is, ezért választották ki őt a tévéadások házigazdájának. Sose kellett eldöntenie, mi hangozzék el a műsorában, ő csak felolvasta a híreket. Nagyon egyszerű volt a munkája: adj okot a Földön az embereknek, hogy hiessenek a földi élet fennmaradásában. Adj nekik reményt, hogy még ha ők nem is vándorolhatnak ki az új hazába, talán az unokáik megtehetik.

A videó a végéhez közeledett. Kieran kihúzta magát a székében.

– Öt, négy, három... – súgta Sammy.

– Sajnos, a dolgok nem alakultak ilyen jól a testvérhajónkon, az Új Látóhatáron. Habár tudósaik nagyon keményen dolgoztak, az Új Látóhatáron utazó nőknek egyszer sem sikerült teherbe esniük.

Kieran szíve dübörgött. Ezt most hallotta először. Ő és úti-társai úgy tudták, az Új Látóhatáron is van egy csomó gyerek, akárcsak az Empyreumon. Most eszmélt rá, hogy a két hajó között már hosszú ideje a minimumra csökkent a kommunikáció. Készakarva történt volna?

Sammy, aki hamuszürkére sápadt kerek szemüvege mögött, türelmetlenül integetett Kierannek, hogy olvasson tovább.

– Senki sem tudja, hogy az Új Látóhatár miért titkolta el a termékenységi problémáit – folytatta a fiú –, de nemrég lelassítottak, hogy találkozzanak az Empyreummal, így arra számítnak, hogy hamarosan kiderül.

Felcsendült a kísérőzene optimista dallama zongorára és vonósokra. Kieran igyekezett hasonlóan derűsre alakítani a hangját. – A Webvízió kétszáznegyvenhetedik adását láthattátok az Empyreumról. Kieran Alden most elbúcsúzik tőletek.

Mikor a zene elhalkult, Kieran ordítást hallott. Az általában higgadt és fegyelmezett kapitány olyan erővel üvöltött, hogy kihallatszott a fémfalú irodából.

– Nem érdekel, hogy maga miket *gondol*! Ebbe a hajóba nem szállnak be, amíg meg nem beszéltem a dolgot a Központi Tanácsommal!

Egy darabig hallgatott, de kisvártatva előlről kezdte az ordítást, még hangosabban. – Nem zárkózom el a találkozó elől! Jöjjen ide egy EgyEmberesben, akkor majd találkozunk!

Csönd.

– Hölgyem, nem értem, mi szükség idehozni egy egész csapatot, ha csak társalogni óhajt!

Bősz hallgatás. Amikor a kapitány ismét megszólalt, valami rémítő volt a nyugalma. – Nem adtam magának semmiféle okot

arra, hogy ne bízson meg *bennem*. Én sose *hazudtam* magának, és nem tértem el a küldetési tervtől magyarázat nélkül... Eh, ez paranoiás badarság! Nem volt szabotázs, hányszor mondjam!

Kieran hallotta, hogy a kapitány járkál. Büntudata volt, amiért hallgatózik, de nem bírta megállni. Az előszoba némaságából ítélve a többiek sem.

– Ha a mi két hajónk nem képes együttműködni...

Sammy váratlanul életre kelt. Billentyűket nyomogatott a stúdió kapcsolótábláján. Kieran asztala mögött, a monitoron felizzott az a kép, amely az Empyreum jobb oldaláról látszott.

Valaki az előszobában levegőért kapott.

Az Új Látóhatár hatalmas árnyalakja betöltötte a monitort. Olyan közel volt, hogy szabad szemmel is lehetett látni az ablakait. Kieran először azt gondolta, hogy a képet felnagyították, de azután rájött, hogy nem így van, és ettől görcsölni kezdett a gyomra. Annyi idő alatt, amennyi az adáshoz kellett, az Új Látóhatár megtette azt a háromszáz kilométeres utat, amely elválasztotta az Empyreumtól, és mostanra rendkívül közel járt a másik hajóhoz.

Miért?

Kieran egy rezdülést érzékelt. Az Új Látóhatárról levált egy pici pont, és közeledni kezdett az Empyreumhoz. Úgy mozgott, akár egy rovar. Lövedékszerű alakja űrsiklóra utalt, arra a járműre, amelyet arra terveztek, hogy a gyarmatosokat és a felszerelésüket hozza-vigye rövidebb utakon a nagyűrhajók és Újföld között. A siklókat nem mélyűri utakra szánták, és nem is arra, hogy egyik hajóról átszálljanak vele a másikra, márpedig ez most pontosan azt teszi. Akárki van is rajta, az be akar jutni az Empyreumba.

– Űristen! – Sheryl a sminkes székben eltakarta összekulcsolt ujjaival rózsaszín száját.

– Hány személy fér el ezeken a valamiken? – kérdezte Sammy rémült megdöbbenéssel.

A kapitány kirentott az irodájából, és Sammyre szögezte az ujját. – Ez támadás! – közölte. – Sammy, értesítse a Központi Tanácsot, hogy a jobb oldali dokkban várom őket!

– Küldjön oda egy szakasz biztonságát is! – tette hozzá, mint ha utólag jutott volna eszébe. – Az *összes* biztonságát küldje oda, az istenit!

Kieran szíve eszelősen kalimpált. Az anyja önkéntes biztonsági őr volt abban a testületben, amely időnként elsimította a legénység nézeteltéréseit, vagy segített a közösségi rendezvényeken. A biztonságiak sose viseltek fegyvert.

– Mi történik, kapitány úr? – kérdezte elcsukló hangon.

A kapitány a fiú vállára tette a kezét. – Megmondom őszintén, Kieran: nem tudom – vallotta be.

